

Bölcs Matild

Hozzon álmot...

Hozzon álmot a tenger. Harsognak
Még az utak, zörren a cserje.
Leanderek árnyékában csónak.
Álmos lepke huppan a levélre.

Férfi bandukol fel a lépcsőn.
Éhség húzza, nem részegítik
Szeszélyek. A város csak nyögjön
Odalenn. Tetők felé ásít.

Fürge éjszaka lopózik
Utána. Ajtaját már kitárta
Varázslatos vén szobrásza.
Poros kézzel seb simogat követ.

A víz illata egyre árad
És míg a pásztor a liget felé
Oson, fű nyeli el a nyáját.
Új könyvét zárja Mažuranic

A morzsa

Harapj körtébe erősen
A harmat homlokodra száll
Ne nyiss ajtót többé kertre
Mérget áraszt a szívvirág.

A lakodalmi vacsorán
Míg kalácsot morzsolgattál
A sok ifjú elkóborolt
S a világból ím jóllakott.

Egy darabka lassan levált
Már olajos padlón térdelsz
A fű növést hallgatnám
Indulj, égi jelre figyelj.

450 év

Szent János napján érkeztem
hogy lássalak
őseim földje
a dombokat és
völgyeket kutatom
Pusztikát és Dragát
mindazt ami
tenyérrel és könnyel
teremtődött
patak agyagjából
és sárga füzekből

Mindnyájan a tenger útján
távoztatok
veletek szálltak
június kék galambjai

A zsidányi templom oltárán
lehajtott fejjel áll
a kő-örökkévalóság
a Jordán pedig
folyik tova mert nincs
aki ma
vizébe álljon

Kópháza, a horvát tájház udvara (Fotó: Horváth Zoltán György)